

Благоразумова О. В.

ЕКОНОМІКА VS КУЛЬТУРА ЧИ ЕКОНОМІКА & КУЛЬТУРА: ВИБІР УКРАЇНЦІВ

Україна переживає важкі часи. Країна, що обрала прогресивний вектор руху для нарощування позитивних змін у житті суспільства, зараз страждає від руйнування основ національної економіки. Гинуть і страждають люди, яких у цьому контексті недоречно називати економічним терміном «людські ресурси». Україну підтримує весь демократичний світ. Проте є ресурс, який умовно можна віднести до внутрішніх ресурсів і який пов'язаний із кожним українцем.

Автор говорить про культуру, яка духовно поєднує жителів країни, надихає на творчість, дозволяє ідентифікувати себе як націю. В умовах надзвичайних ситуацій, зокрема воєнного стану, завжди є місце для розвитку духовного фронту. Доречним буде навести фразу з листа З. Фрейда до А. Енштейна «все те, що зроблено для розвитку культури, працює проти війни». Українська культура у воєнний час викликає зростання небувалого гуманізму. Ще з часів пандемії українці стали добровільно ділитися особистими доходами, які визнані найнижчими в Європі. Стрімко розвивається волонтерський рух та благодійність: нація повертається до культури общинних основ існування [URL: <https://zagoriy.foundation/publications/svitovij-rejting-blagodijnosti-u-2021-vid-caf/>]. Економічні аспекти культури як галузі народного господарства є суттєвими для 250 тисяч працівників. Саме вони знаходяться в авангарді культури і формують світову уяву про цінності українського народу. Впродовж 31 березня–8 квітня 2022 року за допомогою онлайн-анкетування було проведено опитування респондентів Українського культурного фонду. Вони виділили можливі наслідки війни для української культурної спільноти [1].

Як повідомляє Укрінформ, Олександр Ткаченко, міністр культури та інформаційної політики, анонсував створення бренду «Культура війни», що має на меті об'єднати всі культурні ініціативи для комунікації з окупованими територіями України. Чи має право на існування такий термін (бренд)? Мабуть так, але чомусь на думку спадають більш доречні поняття, такі як: етикет воєнного часу, правила спілкування і поведінки загалом. Можливо це відбувається тому, що українці не ототожнюють культуру із війною, принаймні із духовною культурою.

Ми можемо скористатись унікальним досвідом Південної Кореї. Ця маленька країна з обмеженими ресурсами і агресивними «сусідами» впевнено посідає гідне місце у категорії «Країни з дуже високим ІРЛП» (0,916). Такого результату корейці досягли завдяки культурній спадщині, яку зберегли, примножили та втілили у стиль повсякденного життя. Вони обрали рятувну шкалу пріоритетів і свідоме ставляться до свого існування. Економіка зросла і зараз вже корейський культурний продукт поширюється світом і збагачує національну економіку.

Таким чином, суспільство, в якому культура і економіка доповнюють один одного за принципом синергії, залишає позаду згубні тенденції і створює життєздатний і гуманний соціум. Соціум, що розвивається під гаслом «Торгувати, а не воювати!» і в якому не використовуються поняття на кшталт «культура війни».

Література:

1. Українська культура в умовах російської збройної агресії URL: https://uaculture.org/texts/ukrainska-kultura-v-umovakh-rosiiskoi-zbroinoi-ahresii/?fbclid=IwAR2irRcoYvu4jiayH4_jnhB0eSPdVpfisADZTbpbzYAbURFzb8OpRsQxZzV8 (дата звернення: 18.05.2022).